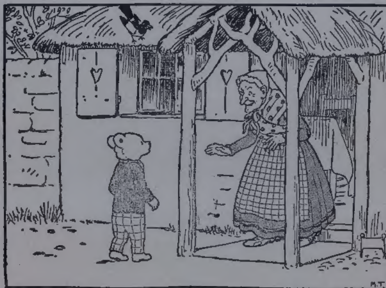
DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

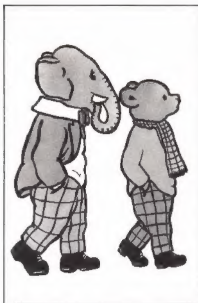
TIENDE SERIE

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 239811

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. - AMSTERDAM

Er zijn nu ook

Bruintje Beer prentbriefkaarten

Vier verschillende kaarten in heldere, frisse kleuren en wel:

BRUINTJE BEER MET WIM DAS
BRUINTJE BEER MET FREDDIE SNUIT
BRUINTJE BEER MET DE ZWARTE POES
BRUINTJE BEER MET VADER KRULSTAART

Leuk voor het prikbord op de kinderkamer of om naar vriendjes of vriendinnetjes te sturen.

De prijs van deze 4 kaarten is 95 cent.

Verkrijgbaar bij de boekhandel, AKO- en BRUNA-kiosken, of door overschrijving van f 0,95 op postgiro 35858 van het Algemeen Handelsblad te Amsterdam met vermelding „Bruintje Beer prentbriefkaarten".

BRUINTJE BEER RAAKT ZOEK

Nu ook verkrijgbaar

Bruintje Beer poster

gedrukt op stevig papier in sprekende frisse kleuren; formaat 65x90 cm.

EEN LEUKE VERSIERING VOOR DE KINDERKAMER!

Stort *f* 5,– op postgirorekening 35858 van ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., Amsterdam, met vermelding 'Bruintje Beer poster' en u krijgt een exemplaar in een kartonnen koker toegezonden.

U kunt één gulden besparen, indien u tegelijk een „Bruintje Beer spel" en een „poster" bestelt; na overmaking van f 7,50 ontvangt u beide uitgaven.

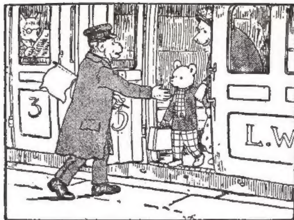

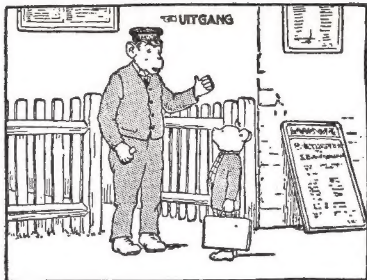

1. Vanmorgen lag er een brief in de bus. Hij kwam van Bruintje's Oom Jaap. Moeder Beer las hem en zei met een vrolijke lach: „Bruintje hier is een verrassing voor jou."
„O moeder," drong Bruintje aan, „vertel het gauw!"
Moeder las: „Bij ons op de boerderij is het volop lente. Nu bloeien de kerse- en de perebomen. Zou Bruintje niet eens een weekje hier mogen komen?"
„Moeder, mag het?" vraag het beertje blij.
„Het mag," antwoordt moeder, „buiten is alles op zijn mooist in de maand mei."
Die middag wast moeder Bruintje's zondagse kleren. Zij hangt ze op de lijn. Bruintje geeft de knijpers aan en zegt, dat hij het heerlijk vindt, om bij Oom Jaap te mogen logeren.

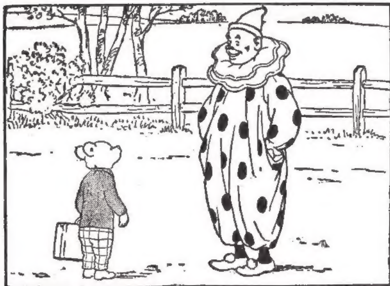
2. De volgende morgen brengt moeder haar zoontje naar het station. Zij is niet helemaal gerust over Bruintje en denkt: „Ik wou maar, dat ik mee gaan kon."
Daar ziet zij een vriendelijke bejaarde dame een coupé ingaan en dadelijk spreekt mevrouw Beer haar aan. „Mevrouw," vraagt zij, „wilt U onderweg een beetje op mijn zoontje letten?"
Ook verzoekt zij de conducteur om in Knorrenburg Bruintje's koffertje op het perron te zetten. Zij geeft haar zoontje een zoen; de trein rijdt weg.
De vriendelijke oude dame kan het niet laten om dadelijk met het aardige Bruintje Beer te gaan praten. Die vertelt dat hij naar Oom Jaap gaat. „Daar zijn koeien, varkens en ook een pony en een poesje waar ik mee kan spelen."
„Wel, wel," zegt de mevrouw, „dan zul jij je daar vast niet vervelen."

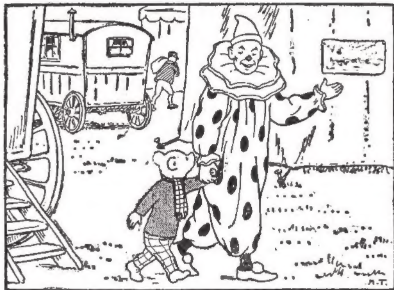

3. De trein stopt aan een klein station.
„Knorrenburg," roept de conducteur. Hij opent het portier, helpt Bruintje er uit en zet diens koffertje op het perron.
De vriendelijke dame wuift haar reisgenootje nog eens na en wenst hem een prettige vakantie op de boerderij. Dan vertrekt de trein. Tot zijn schrik ziet Bruintje niemand om hem af te halen. „Wat gek," denkt hij, „ik word toch door Oom Jaap verwacht en ik heb stellig gedacht, dat hij hier zou zijn."
Een poosje blijft hij nog in z'n eentje, rondkijkend, staan; dan besluit hij om alvast maar op stap te gaan.

4. De man aan de uitgang, die Bruintje's kaartje in ontvangst neemt, vraagt: „Vent, waar moet jij zo heel alleen naar toe? Ben je in deze buurt bekend?"
Als Bruintje dan vertelt, dat hij op de boerderij van Oom Jaap gaat logeren, wijst de man hem de goede weg.
„De weg is lang," zegt hij, „en je moet vooral goed op de borden letten. Als je een flink eind rechtuit bent gegaan, moet je eerst links en bij de volgende kruising rechtsaf slaan."
„Dank U mijnheer," zegt Bruintje beleefd, „ik hoop dat ik onderweg heel gauw mijn oom zal ontmoeten."
„Als je hem ziet," zegt de spoorwegbeambte, „doe hem dan van mij de beste groeten."

5. De weg is lang, het weer is heel mooi; struiken en bomen staan in volle lentetooi. Flink stapt Bruintje door. Hij wordt op het laatst wel moe en warm. Nergens evenwel is een spoor van Oom Jaap, maar aan het eind van een laan staat hij plotseling tegenover een man, die een bont pak draagt en een puntige hoed.
De clown spreekt Bruintje dadelijk aan.
„Wel baasje, zo alleen op stap? Waar gaat de reis naar toe? Is dat koffertje voor jou niet veel te zwaar?"
„Ik ben op weg naar mijn Oom Jaap," antwoordt Bruintje, „en ik kan mijn koffertje héél best dragen, reken maar! Weet U misschien de weg naar de boerderij van mijn oom?"
„Kom maar mee," zegt de clown, „wij lopen eerst tot aan die bloeiende heg."

6. Geduldig stapt Bruintje mee met de clown. Eerst gaan ze tot de bloeiende heg en even later zijn ze op een pleintje vol met kermiswagens beland.
„Nu weet ik het niet zeker meer," zegt de man in het bonte pak, „aan welke kant van de weg de boerderij van jouw Oom Jaap is gelegen. Dat is een vervelende zaak. Maar weet je wat? Ga maar mee naar de baas, hij is in deze streek goed bekend."
„Maar ik heb haast," zegt Bruintje verdrietig.
„Dat begrijp ik. Wij breken over een half uurtje op met de kermistent; ik denk dat de baas wel bereid zal zijn, je een eindje in de wagen mee te nemen."
„Dank U wel mijnheer," zegt Bruintje, „ik ben wel een beetje moe en rijden vind ik heel fijn."

7. Even later staan ze voor de baas; die draagt een lange, dure jas met brede randen van bont.
De clown geeft hem een knipoogje en zegt: „Kijk eens wat een aardig beertje ik onderweg vond. Hij is op zoek naar de boerderij van zijn oom en ik bood hem aan om een eind in onze kermiswagen mee te rijden. Hij is een beetje moe en kan op zo'n manier de warme stoffige grintweg mijden."
„Weet U misschien waar mijn oom woont, mijnheer?" vraagt Bruintje bedeesd, „en mag ik heus een eindje in één van uw wagens mee?"
De mijnheer lacht met een vals gezicht en knikt. „Kruip maar in de wagen van clown Punthoed," zegt hij.
Bruintje is met dat vriendelijke antwoord heel tevree.

8. „Schiet op," zegt de clown, „en zoek je maar gauw een plaatsje in mijn kermiswagen." „Wat leuk," denkt Bruintje, „ik heb nog nooit in zo'n mooi huisje gereden." Hij kiest een plaatsje aan het venster.
Als straks de boerderij van Oom Jaap in zicht komt, zal hij vragen of men even voor hem stoppen wil. Arme Bruintje Beer, hij heeft er nog geen flauw idee van, dat hij lelijk wordt gefopt.
Hij kijkt zijn ogen uit, maar van een boerderij geen spoor.
Zou hij verkeerd zijn? De weg lijkt hem zo eindeloos lang en de wagen rijdt maar door.

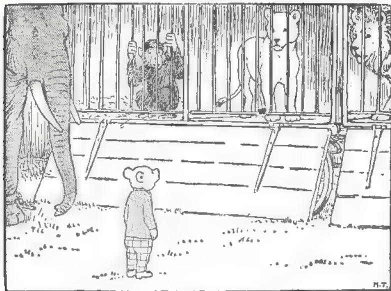

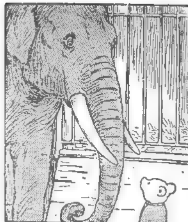
9. Na een lange, lange tocht stoppen de wagens op het marktplein van een kleine stad. Dadelijk beginnen de mannen met balken en planken te sjouwen; zij slepen stokken en staven aan, zij halen kabels en touwen. Door het venster ziet Bruintje dit alles gebeuren. „Waar zijn we nu clown?" vraagt hij ongerust, „zijn we nog ver van Oom Jaap vandaan?"
„Ik weet het niet',, zegt de clown, „je moet nu niet zeuren. Wij hebben nog allerlei werk te doen, de baas heeft dit plein gehuurd om er de kermistenten op te slaan. Kom mee, dan zal ik je eens iets aardigs laten zien. Wij hebben hier een menagerie met alle mogelijke beesten."
„Ik houd veel van dieren," zegt Bruintje, „zijn er ook aapjes bij, misschien?"

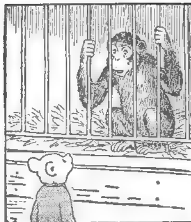

10. De clown lacht weer eens vals, dan neemt hij Bruintje bij de hand. „Aapjes?" vraagt hij, „natuurlijk hebben wij die. Ook leeuwen en tijgers en beren; die zitten achter dikke tralies. Ze behoeven niet te proberen om uit te breken. Alle wagens zijn stevig en veilig gebouwd; de oppassers zijn met de dieren vertrouwd."
„Clown!" zegt Bruintje, „als ik de dieren heb gezien, word ik dan alsjeblieft naar de boerderij van Oom Jaap gebracht? Ik heb U immers verteld, dat men mij daar verwacht!"
„Dat komt in orde, vriend," grijnst de clown, „de baas heeft alle maatregelen genomen. Je zult gauw genoeg bij je oom op de boerderij komen."

11. Als de clown Bruintje bij de afdeling wilde dieren heeft gebracht, zegt hij: „Ziezo blijf hier maar op je gemak alle beesten bekijken; ik ga nu nog een half uurtje aan het werk en ik maak mij sterk, dat je dan nog lang niet alles hebt gezien."
Nauwelijks is de clown verdwenen, of er komt leven in iedere kooi; ook de olifant richt zich op uit het hooi. De leeuw gaat brullen, de tijger blaast als een wilde kat, de chimpansee krijst en jumbo aan de ketting gelegd, zodat hij maar een klein eindje kan gaan, komt zo dicht mogelijk bij de kleine bezoeker staan.
Bruintje spitst zijn oren. Wat zal hij uit de mond der dieren horen?

12. Eerst spreekt de olifant. Hij zegt: „Kleine man, ga er vandoor, vlucht snel. Wij hebben het goed met je voor, dat snap je wel. Als je blijft, is het lot, dat ook ons trof, voor je weggelegd. Je wordt gevangen gehouden en dat is niet al te plezierig, onder ons gezegd!"
„Knijp er vlug tussenuit," raadt de chimpansee, „en maak als je buiten bent, benen voor twee!"
„Zo is het," brullen de tijger en de leeuw, „je kans is schoon, verlies geen ogenblik tijd! Als je hier blijft en de clown je straks terug vindt, heb je je leven lang spijt!"

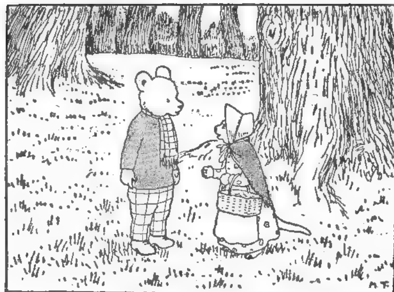

13. Hevig verschrikt over wat de vriendelijke beesten hem vertellen en dankbaar voor de waarschuwing, kruipt Bruintje onder het zeil door om haastig te vluchten. Hij begrijpt maar al te goed, dat hij groot gevaar heeft te duchten. Hij weet niet, waar hij terecht zal komen, maar hij heeft verdriet, dat de clown hem zo beet heeft genomen en ook spijt het hem erg, dat hij zijn mooie, nieuwe koffertje, met alles wat er in zat, in de steek moet laten. Hijgend rent hij de lange weg af, doodsbang, dat de kunstemaker hem zal achterhalen. Hij begrijpt dat hij, als hij gesnapt wordt, zijn ontvluchting duur zal moeten betalen.

14. Tenslotte kàn Bruintje niet meer. Zijn voeten doen pijn, zijn hoofd is gloeiend heet. Op de opstap van een hek valt hij neer om uit te puffen. Nauwelijks zit hij, of op de stille weg hoort hij voetstappen.
„O wee," denkt hij, „zou de clown mij nu toch nog snappen?" Nee, het is gelukkig niet de clown, maar het is een grote haas. Hij draagt een hoofddoek en pijnlijk houdt hij een poot tegen de wang.
„Vertel eens haas," vraagt Bruintje, „zou je mij kunnen zeggen hoe ik bij de boerderij van mijn Oom Jaap kan komen?"
Arme Bruintje. Het antwoord van de haas is heel anders dan hij heeft gedacht.

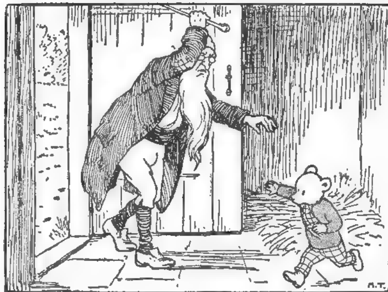

15. „Hoe durf je mij aan te houden!" roept de haas woedend uit. „Naarling, die je bent! Begrijp je dan niet, wat die doek om mijn hoofd beduidt? Ik ben dol van de kiespijn en op weg naar de tandarts, ik heb geen seconde tijd!"
„O," zegt Bruintje bedremmeld, „neem mij niet kwalijk, dat ik je ophield". Hij heeft spijt dat de haas hem niet wegwijs kan maken, want hij is niet alleen moe, hij heeft ook een lege maag. Wacht even. Daarginds groeien langs de haag massa's rijpe bramen. Hij plukt en snoept al voortgaande telkens weer. Hij kijkt alleen maar naar de struiken en vindt ten slotte de straatweg niet meer.

16. Hoe verder Bruintje loopt, hoe dieper raakt hij in het bos. Hij wordt bang en denkt: „Straks moet ik de nacht nog doorbrengen hier op het mos."
Ten slotte barst hij in tranen uit. Dan hoort hij eensklaps een fijn stemmetje dat piept: „Huilt hier iemand? Mag ik ook weten, wat dat schreien beduidt?"
Een vriendelijke, oude poes, een boodschappenmandje aan de poot, komt naderbij.
„Wat scheelt er aan, Beertje?" vraagt ze, „heb je zo'n verdriet? Toe vertel het mij!"
Snikkend vertelt Bruintje, wat hem allemaal overkwam. Het poesje luistert en zegt dan: „Wat jij nodig hebt, is eten, drinken en een plaatsje om te slapen. Ga maar mee naar het huis van mijn baas, kleine man."

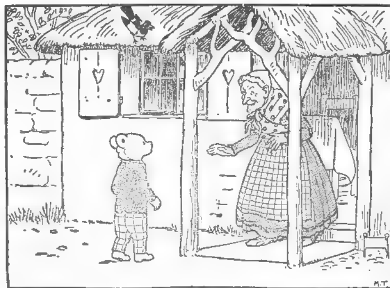

17. Het poesje, dat juffrouw Witpoot heet, vertelt dat haar baas, mijnheer de Zure, een nare gierigaard is.
„Ik moet ratten en muizen voor hem vangen, die braadt hij en dan eet hij ze op; als ik niet genoeg thuisbreng, is het mis, want voor eten of drinken besteedt hij geen cent. Ik zal jou in ons schuurtje verstoppen, omdat ik zeker weet, dat je daar veilig bent." Bruintje maakt het zich gemakkelijk op het stro. Even later komt juffrouw Witpoot binnen, zij brengt een grote kom vol pap en zegt: „Ziezo, dat is voor jou. Eet smakelijk en ga dan lekker slapen. Ik zal je morgen heel vroeg wekken, dan kun je zo gauw mogelijk vertrekken."
Nauwelijks is de volgende dag de zon opgegaan of meneer de Zure speurt naar alle kanten of hij ook onraad vindt. Ha! Wacht eens — hij hoort wat in het schuurtje.
„Wat is daar binnen aan de hand?" denkt hij, ligt daar iemand te snurken op mijn stro? Daar moet ik het mijne van hebben. Dat gaat maar niet zo!"

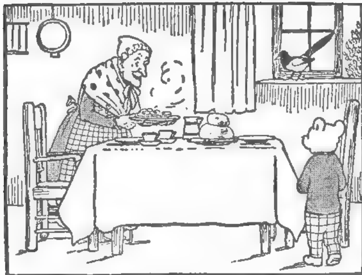
18. Met een ruk heeft de Zure de deur opengeduwd en schreeuwt luid: „Wie is daar? Ik wil weten, wat dat beduidt. Angstig springt Bruintje op om te vertellen, hoe hij hier is gekomen, maar de man laat hem niet aan het woord. Hij heft woedend zijn stok op.
„Dat dacht je niet," brult hij, „dat jij in je lelijk werk zoudt worden gestoord. Jij probeert natuurlijk het goud te stelen, dat ik hier heb verborgen, maar dat zal niet zo gemakkelijk gaan. Pas op dief, ik zal je leren." De stok daalt neer, maar door snel te vluchten kan Bruintje een pak slaag ontvluchten. In vliegende vaart, zonder een ogenblik te rusten, holt hij door de wei — de oude Zure loopt hem na, maar houdt de vluchteling niet bij.
Als Bruintje eindelijk durft omkijken, ziet hij van de Zure geen spoor.
„Gelukkig," denkt hij, „dat gevaar is geweken, de oude man is er vandoor."

19. Na lang te hebben gedwaald, komt Bruintje bij de werkplaats van een hoefsmid terecht. Vol belangstelling kijkt hij naar het werk van de knecht.
Dan vraagt hij: „ik ben op weg naar mijn oom en ik heb al uren gezocht. Kunt U mij ook zeggen, waar boer Buffel woont en hoe ik zo spoedig mogelijk bij hem kan komen?"
„Boer Buffel zeg je?" antwoordt de knecht. „Die naam heb ik nog nooit gehoord. Een grote boerderij? En moet die hier in de buurt ergens staan? Nee beertje, jij zult je wel vergissen, want anders zouden wij toch zeker zijn paarden beslaan!
Verdrietig loopt Bruintje verder langs de stoffige weg.
Daar ziet hij een aardig huisje; wijd open staat de deur en naar buiten komt een heerlijke geur van pannekoeken, koffie en vers gebakken brood. Stil! Luister! Hij hoort ook het krassen van een raaf.
„Vrouw," krijst de vogel, „kom buiten. Daar staat een bezoeker bij de deur; het lijkt mij een rare sinjeur."

20. Een wonderlijk oud vrouwtje gluurt eerst eens door de ruiten en komt dan met een lachend gezicht naar buiten. „Kijk, kijk," zegt zij, „dat had ik niet gedacht! Een beertje op bezoek. Hoe ben jij hier beland? Wij krijgen hier nooit visite van vreemden. Is er misschien iets bijzonders aan de hand?"
„Ik ben verdwaald," zegt Bruintje, „Ik ben op weg naar mijn oom. Hij heet Jaap Buffel en zijn boerderij is, geloof ik, heel bekend."
„Ik heb er nooit van gehoord," antwoordt de vrouw, „maar kom in elk geval even binnen, vent. Het ontbijt staat klaar: pannekoeken, een lekker eitje, eigen gebakken brood en leverworst. Een heerlijk glas karnemelk voor de dorst. Daarna zullen wij dan wel verder zien!"
„U bent zeer vriendelijk, mevrouw," bedankt Bruintje, „ik heb erge honger en wil graag bij U eten. Misschien kent U ook wel iemand, die de weg naar mijn oom's boerderij zou weten."

21. Bruintje volgt het oude wijfje naar het woonvertrek, waar allerlei lekkers wordt aangedragen.
„Ga zitten," nodigt het vrouwtje, „en eet, waar je trek in hebt, je hoeft nergens om te vragen."
Blij, dat hij wat kan uitrusten, zijn honger en dorst kan stillen, neemt Bruintje plaats. De kraai, die mee naar binnen is gekomen, krast schel en onophoudelijk. De vogel heeft allemans praats; de vrouw schijnt elk geluid van hem te verstaan.
Dankbaar kijkt Bruintje zijn gulle gastvrouw aan. Hij eet van de pannekoeken en smult van eieren met gebakken spek; hij krijgt ook een kopje koffie met room. Nooit in zijn leven heeft een ontbijt hem zó heerlijk gesmaakt en het duurt een hele tijd, voordat hij verzadigd is geraakt.

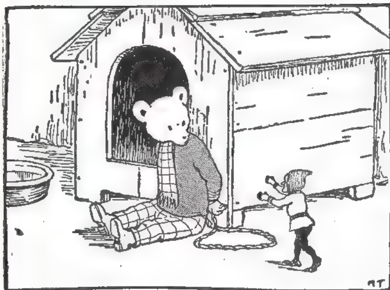
22. Nadat het ontbijt geëindigd is, bedankt Bruintje hartelijk voor het gulle onthaal en opnieuw vraagt hij de weg naar de boerderij. Ineens verandert het gezicht van de vrouw. Woedend kijkt zij het beertje aan en zij snauwt hem toe: „Ondeugende kleine aap. Heb jij gedacht, dat je hier maar voor niemandal kon eten? Je zult toch zeker wel weten dat iedereen moet werken om te kunnen leven. Wacht eens even! Je gaat nu dadelijk naar de tuin om er aardappelen te rooien! Je zult het pad moeten wieden en later helpen bij het hooien!" Arme Bruintje! Die oude vrouw is een lelijke toverheks. Jij komt niet gemakkelijk weer bij haar vandaan, daar kun je van op aan!

23. Urenlang rooit Bruintje aardappelen; hij werkt uit alle macht, maar tenslotte is dat werk toch te zwaar voor zijn geringe kracht. Als hij even maar rust om uit te blazen, begint de kraai, die bij hem is gebleven luid te razen: „Vrouw, kom dadelijk hier! Die kleine beer voert niets uit. Hij is liever lui dan moe!"
„Dat zal niet gebeuren," schreeuwt nijdig de oude toverheks. Met opgeheven bezem komt zij naar Bruintje toe. Die rent naar binnen en vliegt op de voordeur aan.
„Och, dat zal je niet lukken," giert de vrouw, „de voordeur zit stevig op slot. Jij bent hier en jij blijft hier om hard te werken. Als ik jou was, zou ik maar stilletjes berusten in mijn lot!"

24. Ruw sleurt de vrouw Bruintje mee naar een sombere binnenplaats en spottend zegt zij: „Je had zo'n haast om weg te komen, vriendje, maar ik zal je leren. Ik ben nog niet bang voor duizend van die kleine beren."
Nu worden Bruintje met een stevig touw de handen gebonden en dan legt de boze heks hem aan het hondehok vast.
„Ziezo!" krijst zij, „van jou heb ik voorlopig geen last. Jij blijft hier, totdat ik mijn plannen heb gemaakt. Je bent in mijn macht, je zult hard voor mij moeten werken, en als jij je plicht niet doet, zul je wel merken, dat er andere maatregelen worden genomen. Alle deuren zijn hier stevig gesloten; probeer dus maar niet te ontkomen."

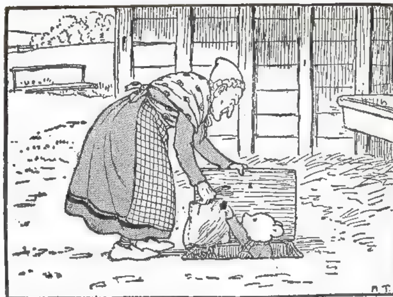

25. Wanhopig zit Bruintje bij het hondehok voor zich uit te staren. Wat moet hij beginnen. Hoe hij ook piekert, niets kan hij verzinnen om weg te komen uit de macht van die nare, oude heks. Daar hoort hij een piepstem en meteen ziet hij iets geks.
Een klein mannetje met een veel te grote puntmuts over zijn oren kom aandartelen uit een bloempot en fluisert: „Zeg eens, ik kon in mijn schuilplaats alles zien en horen. Je bent nu in de macht van die oude toverkol, maar je moet vooral de moed niet verliezen. Zit niet te kniezen. Doe precies, zoals het je wordt gezegd. Ik beloof je, Bruintje, dan komt alles op z'n pootjes terecht."

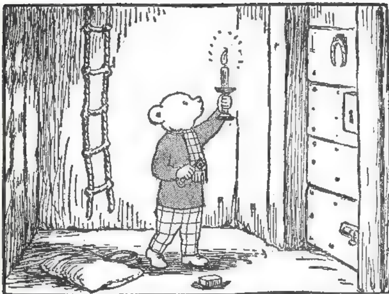
26. „O wee," fluistert het vlugge, kleine kereltje, „daar komt die lelijke heks — ik kruip achter het hondehok, want als zij mij ziet, ben ik nog zo gelukkig niet!"
Nauwelijks heeft het mannetje zich verstopt, of de boze oude komt voor Bruintje staan. Zij heft de vinger en beveelt: „Luiaard, kijk mij eens aan! Ik heb werk voor jou bedacht. Als je dat er goed hebt afgebracht, krijg je je vrijheid terug. Kom mee en een beetje vlug." Zij maakt het touw los en grijpt Bruintje ruw bij de arm. Zo duwt ze hem voort, de plaats over en door de houten poort.

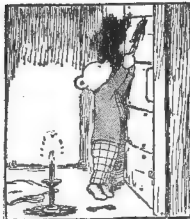

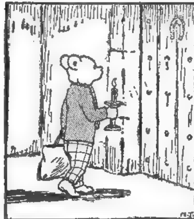

27. **Eerst lopen ze door een tuin, dan komen ze in een grote stal.**
„Ziezo," zegt de vrouw, „wij zijn er al!"
Ze opent een luik in de vloer en wijst in een openstaand, donker gat. Daar hangt een touwladder naar omlaag.
„Zeg, zie je dat?" vraagt zij, „langs die ladder moet jij afdalen tot in de gang; die is heel nauw, pikdonker, vuil en lang. Vier deuren zijn er die moet je door. Denk eraan, er zitten stevige sloten voor, maar je krijgt van mij een sleutel die overal op past. Op elke deur zit een hoefijzer gespijkerd, dat heb ik nodig. Ik draag je op, zij mij te brengen. Gauw aan het werk, uit alle macht. Hoe eerder je begint, hoe eerder ook je taak is volbracht."

28. **Staande op de ladder, die voert naar de donkere gang, neemt Bruintje een tas met gereedschappen aan uit de handen van de boze vrouw.**
„Hierin," zegt zij, „vind je alles, wat je nodig hebt om de hoefijzers los te maken. Een schroevedraaier, een nijptang, verder spijkers, een boor, een hamer en wat stevige haken. Ook een kandelaar met een kaars, lucifer en dan de sleutel. Alles heb ik er in gedaan. Ik zou zo zeggen, dat ik je behoorlijk toegerust op weg laat gaan. Nu maar gauw de hoefijzers halen, ik zal je daarvoor, als gezegd, met je vrijheid betalen en ik denk wel, dat ik je dan misschien de weg naar je Oom Buffel wijzen kan."

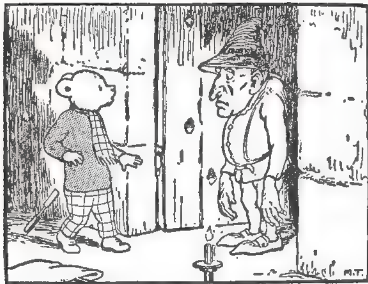

29. Behendig laat Bruintje zich langs de lange ladder naar beneden zakken en als hij op de grond staat, ontsteekt hij de kaars om te kijken waar hij is beland. Hij laat het licht vallen naar alle kanten en ja, daar ziet hij op de deur een hoefijzer blinken. Het heeft een zilveren schijn en hoewel Bruintje denkt, dat het niet gemakkelijk zal zijn om het los te maken, gaat hij dadelijk aan het werk. De arbeid valt hem mee en hij denkt bij zich zelf: „Ik merk, dat ik me niet zo heel erg hoef in te spannen om de hoefijzers buit te maken. Als alles ook verder van een leien dakje gaat en die nare vrouw mij werkelijk vertrekken laat, zal ik vandaag de boerderij van Oom Buffel nog wel kunnen bereiken. Nu, dat zou mij wel lijken!"

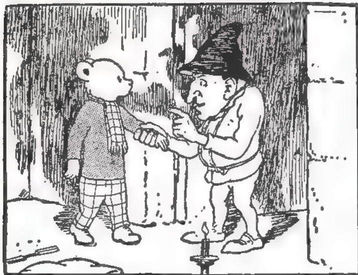
30. Ziezo, het eerste hoefijzer is in de tas gegleden. Bruintje steekt nu de sleutel in het slot. Hij is heel tevreden, dat alles zo vlug van stapel is gelopen, vlotter dan hij had durven hopen. Achter de deur ligt de lange gang; die voert naar een vertrek en aan het einde daarvan ziet Bruintje het tweede hoefijzer hangen. Volstrekt niet bang stevent hij er dadelijk op af. Uit de tas, die het vrouwtje hem gaf, worden opnieuw de werktuigen te voorschijn gehaald. Het tweede hoefijzer blijkt eveneens gemakkelijk los te krijgen, ook dat verdwijnt in de tas. Het gaat goed, denkt Bruintje; ik heb het gevoel dat er bij één van de volgende deuren nog iets heel wonderlijks gaat gebeuren.

31. Zonder veel moeite heeft Bruintje nu drie hoefijzers losgemaakt. Wéér steekt hij de sleutel in het slot om bij de vierde deur te belanden. Ook daar ziet hij het hoefijzer blinken. Hij maakt de spijkers los, hij trekt en trekt met beide handen, maar wat hij ook doet, hoe hij ook rukt, tot zijn verbazing en angst bemerkt hij, dat het hem deze keer niet lukt om het ding van de deur te halen.
Terwijl hij even uitblaast, vliegt plotseling de deur open en op de drempel verschijnt een wonderlijke meneer. Nooit in zijn leven zag Bruintje Beer iemand met zo'n groot hoofd en zulke grote handen. De man heeft een kromme neus, een brede mond en lange, spitse tanden. „Wat doe jij aan mijn deur?" vraagt hij verbaasd, „wat moet dat wel betekenen. Als je evenwel als vriend hier komt, dan kun je op mij rekenen!"

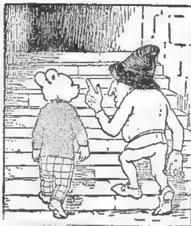
32. Arme Bruintje! Hij vreest opnieuw een vijand voor zich te zien en angstig maakt hij aanstalten om te vluchten, maar de man met het grote hoofd neemt zijn hand en zegt beleefd: „Ik wilde alleen maar weten, hoe je in mijn rijk bent gekomen. Beef niet zo! Van mij heb je geen kwaad te duchten."
„Mijnheer," antwoordt Bruintje Beer, nog trillend op zijn benen, „die oude dame, die hier boven woont, heeft mij gezonden om vier hoefijzers voor haar van de deuren te halen. Drie ervan had ik al gevonden. Met de vierde was ik juist bezig, toen ik door U werd verrast. Ik zou het graag van deze deur willen nemen, want ik ben voor de oude dame erg bang en bovendien staat mijn vrijheid op het spel, het is voor mij dus een zaak van groot belang."

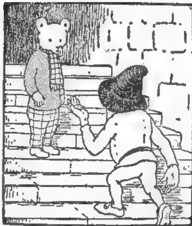

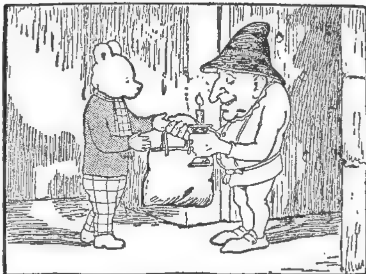

33. „Dacht ik het niet," zegt het zonderlinge mannetje en schudt het grote, dikke hoofd, „dat is weer echt iets voor die oude toverkol. Zelf durft zij niet komen, want heksen zijn voor hoefijzers doodsbang. Och, och wat loert ze al lang op die vier, die ik hier op de deuren heb gehangen. Zodra die in haar bezit zijn, neemt ze mij op een listige manier gevangen en dan heeft ze vrij spel om de schatten van mijn meester te roven. Ik ben de bewaker, moet je weten. Kom maar eens binnen, dan mag je in de kisten kijken en zul je zien, dat die schatten haar best zouden lijken!"
Stil van verbazing heeft Bruintje geluisterd naar de uitlegging door de zonderlinge man. „Ik wil graag die schatten eens zien," zegt hij, als dat gemakkelijk kan."

34. In een diepe, lage ruimte ziet Bruintje zwaar bespijkerde kisten staan en veel zakken, gevuld met gouden schijven. „Kijk," zegt de man, „ik houd niet van overdrijven, maar je zult moeten erkennen, dat hier voor ontelbare sommen aan kostbaarheden werd bijeengebracht."
Ik heb vaak van schatten in sprookjes gelezen," antwoordt het beertje, „maar nóóit heb ik gedacht, dat ik ze nog eens met eigen ogen zou zien." De oude man heeft alweer een andere kist open gedaan. Diamanten, saffieren, robijnen, smaragden en paarlen in verblindende pracht zijn er in enorme hoeveelheden bijeengebracht. Bruintje kijkt zijn ogen uit.
„Ik wist niet," zegt hij, „dat één mens zó rijk kon wezen."
„Nu begrijp je zeker ook, antwoordt de oude, „waarom mijn meester en ik de hebzucht van die oude toverheks vrezen."

35. Wanneer zij samen de schatkistkamer verlaten zegt de oude man: „Vriendje ik kan er toch zeker van op aan, dat je nergens over praat. Je zou het trouwens lelijk moeten bezuren en een massa leed verduren."

„Mijnheer," zegt Bruintje, „ik zal er niet over spreken. Ik heb wel andere zorgen. Hebt u misschien wel eens van boer Buffel gehoord? Ik was op weg naar zijn boerderij, maar ik ben de weg kwijtgeraakt. Ik kwam toen terecht bij de oude vrouw met haar kraai; die heeft, evenals anderen al eerder, van mijn ronddwalen misbruik gemaakt."

„Wacht eens even," zegt de man, „ik heb iets voor jou! Hier is een toverkompas, hoe vind je dat nou? Dat mag je hebben. Als je het bij je hebt, kun je veilig verder gaan."

36. Bij de deur gekomen zegt de vreemde man: „Hier, neem de tas met hoefijzers en let goed op! Als de heks ziet dat je maar drie hoefijzers van de deuren hebt gehaald, wordt zij heel kwaad. Laat je daardoor niet van de wijs brengen, maar gooi haar dadelijk één ervan voor de voet. Zij zal een ogenblik verbaasd staan; [illegible] moet daarvan gebruik maken en er vandoor gaan. Loop dan meteen over de brug in het veld, want op water zijn heksen volstrekt niet gesteld. Zij zal je niet durven volgen en jij hebt je vrijheid terug. Aan één ding moet je vooral denken — handel vlug!"

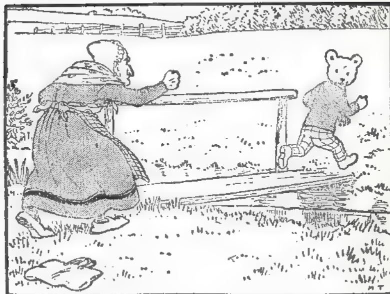
37. Dankbaar luistert Bruintje naar wat zijn nieuwe vriend hem zegt. Hij zelf begrijpt ook, dat het zaak is om snel te handelen, want als hij deze kans niet gebruikt, komt hij misschien nooit meer bij zijn oom terecht. De man loopt met hem mee door de deuren en langs de gang tot aan de plek, waar de touwladder is opgehangen. Dan nemen zij afscheid.
„Denk er aan," waarschuwt de oude man opnieuw, „laat je niet voor de tweede keer vangen."
Het kost Bruintje nog heel wat moeite om langs de touwladder naar boven te komen; die zwaait heen en weer, maar hij houdt zich stevig vast en bereikt behouden het luik, ondanks zijn zware last.

38. Boven staat de oude heks al te razen en te tieren en buiten de stal, in de verte, hoort Bruintje de raaf al weer krassen en gieren. „Luiaard," snauwt de vrouw, „jij hebt je ook niet gehaast, maar dat heeft mij helemaal niet verbaasd. Kom nu maar voor de dag met je hoefijzers, en leg ze hier op de grond, dan kan ik nagaan, of je ze wel degelijk alle vier vond. Ik raak ze niet aan, dat mogen wij heksen niet doen, maar als ik ze zie, weet ik of jij je plicht hebt gedaan en dan zal ik er eens ernstig over gaan denken, of ik je eigenlijk nu al je vrijheid zal schenken."

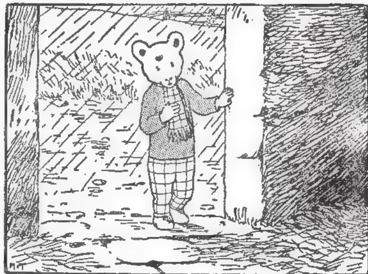
39. Heel kalm opent Bruintje de zak en legt het eerste hoefijzer neer. Opnieuw verdwijnt zijn hand en voor de tweede keer legt hij een ijzer op de grond.
„Nu zal ik U laten zien," zegt hij, „dat ik ook het derde vond." Hij haalt het te voorschijn en met een brede zwaai gooit hij het naar de oude vrouw.
„Hier lelijke heks!" zegt hij, „dat is voor jou. „Meteen rent hij de stal uit naar buiten.
„Ziezo!" roept hij, „ik ga over het water. Dat durf jij toch niet. En daarom kun je naar me fluiten!"

40. Woedend loopt de oude heks achter Bruintje aan, maar bij het bruggetje gekomen, blijft zij radeloos staan. Zij heft de vuist naar het beertje, dat ijlings verder rent, zich nu volkomen veilig wetend, omdat het de vrees van heksen voor water kent.
„Wacht maar," gilt ze hem na, „ik zal jou nog wel krijgen. Ik weet zeker, dat jij de weg naar de boerderij van je oom nooit zal vinden." Bruintje kijkt om en onder het voortlopen roept hij, terwijl hij hartelijk lacht: „Ik vind vast de weg wel. Ik heb een toverkompas gekregen, dat had je niet gedacht!"

41. Nauwelijks heeft Bruintje dat gezegd, of hij blijft staan, verstijfd van schrik. „Wààr heb ik dat kompas?" vraagt hij zich angstig af. „O, wat een domkop ben ik. Ik heb het tussen de gereedschappen in de tas geborgen."
Arme Bruintje, hij is nu weer even ver als hij was en hem wachten nieuwe zorgen. Een eenzame weg, geen mens wie hij iets kan vragen. Moederziel alleen, loopt hij zich zelf te beklagen. „Had Oom Buffel mij toch maar nooit te logeren gevraagd," denkt hij. „Was ik maar weer bij vader en moeder thuis. Hoeveel keren heb ik nu al de weg gevraagd en niemand kan mij helpen. Wie weet, hoe lang het nog zal duren, eer ik ergens onderdak vind. Wat ben ik toch een ongelukkig berenkind!"

42. Troosteloos loopt Bruintje verder, terwijl donkere wolken zich samenpakken aan de lucht. Nu vallen ook al de eerste grote druppels. „Dat wordt een zware bui," denkt het beertje met een zucht. En inderdaad, hij krijgt gelijk. Een noodweer barst los. De stortregen tiert, de donder rommelt, de stormwind giert.
Nergens kan Bruintje een schuilplaats vinden. Dan, bij een bocht van de weg, ziet hij een gebouw. Hoewel hij doodmoe is, loopt hij er gauw op af. Het is een openstaande schuur en even denkt hij: „Wie weet wat mij te wachten staat, als ik naar binnen ga."
Maar het noodweer houdt aan en daarom neemt Bruintje een kloek besluit. Hij stapt de schuur in, want buiten houdt hij het niet langer uit.

43. De schuur is leeg, er blijkt niemand te zijn. Bruintje strekt zich uit in het geurige hooi en vind het fijn dat hij nu beschermd is tegen het onweer en de regen.
Nauwelijks heeft hij het zich gemakkelijk gemaakt of Klaas Vaak strooit hem zand in de ogen. Hij valt in slaap en terwijl buiten nog maar steeds het water gutst bij stromen, ligt hij in zijn warme hoekje van Oom Jaaps boerderij te dromen.
Uren later wordt hij wakker door een ritselend geluid. Verschrikt komt hij overeind om te zien wat dat beduidt. Hoor, daar begint een kleine hond luid tegen hem te keffen.

44. Plotseling klinkt een mannenstem, die roept: „Hé Fikkie, stil. Kom gauw bij de baas en hou op met je geblaf."
Bruintje staat op, heeft hij het goed gezien of droomt hij nog misschien? Daar staat de clown uit de kermiswagen, die hem zo heeft bedrogen en hem samen met zijn baas maar wat heeft voorgelogen. De pias is al even verbaasd als Bruintje Beer.
„Wel jongen!" roept hij luid, „zie ik jou hier weer. Ik schuilde hiernaast tegen de regen, toen ik Fikkie zo te keer hoorde gaan."
„Bent U dan hier met de kermiswagen?" vraagt Bruintje angstig, terwijl hij voor de clown gaat staan.

45. De man in het bonte pak vertelt dan, wat er allemaal is gebeurd sinds Bruintje op de vlucht is geslagen.
„De baas heeft zich niet ontzien om mij op staande voet weg te jagen. Ik heb geen cent betaald gekregen en al zwerf ik hier nu in de regen, ik ben blij dat ik niets meer te maken heb met die gemene man. Trouwens hij dwong mij om jou voor te liegen en je op een dwaalspoor te brengen, toen je vroeg naar de boerderij van je oom. Ik vond dat naar, want het ligt niet in mijn aard om iemand te bedriegen. Maar vertel eens op, hoe komt het dat jij nog altijd niet op die boerderij bent beland?" Uitvoerig vertelt Bruintje van al de wederwaardigheden, door hem beleefd en hij eindigt met de mededeling, dat hij nu erge honger heeft.

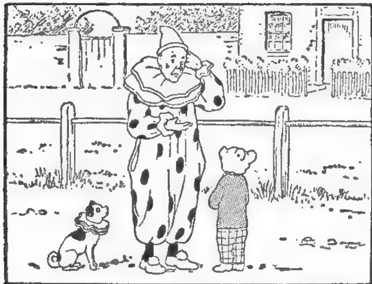
46. „Ga maar lekker zitten," zegt de clown, „ik heb brood, boter, kaas, worst en een fles karnemelk voor de dorst. Véél is het niet, maar wij zullen eerlijk delen met z'n drieën."
„Dat vind ik erg aardig van U," zegt Bruintje blij. Hij gaat op z'n knieën zitten en kijkt hoe de man een groot mes neemt om het brood en de worst in plakken te snijden.
„Ziezo," zegt hij, „eerst een stevige belegde boterham voor jullie beiden.
„Eet U liever eerst," zegt het beertje beleefd.
„Nee jongen, niet zeuren, laat het je lekker smaken," antwoordt de pias, „wie had gedacht, dat wij nog eens weer in elkaars gezelschap zouden raken."

47. Als het drietal is voldaan, stelt de clown voor om naar buiten te gaan. Het is intussen droog geworden.
„Wat denk jij ervan beertje," vraagt de man, „om je bij ons aan te sluiten? Wij trekken van dorp tot dorp en misschien zullen wij op een goede dag de boerderij van je Oom Buffel vinden. Fikkie en ik kunnen samen een paar aardige kunstjes maken en als jij dan met het bakje rond gaat, zullen wij op die manier wel aan ons kostje raken!"
„Ik doe graag mee," besluit Bruintje, „ik heb al lopen verzinnen, wat ik zo in mijn eentje zou moeten beginnen. De kunstjes, die ik vroeger met mijn vriendjes deed, ben ik vergeten en ik moet toch geld verdienen om te kunnen eten."

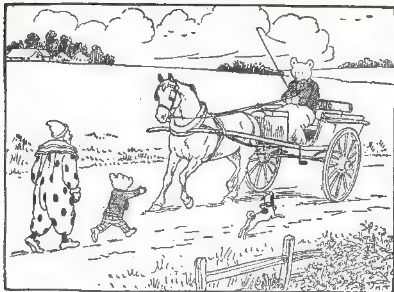
48. In het eerste dorp het beste begint het drietal met de vertoning. Luid schreeuwt de clown de mensen bij elkaar: „Komt dat zien, komt dat zien!" roept hij, „het is ongelooflijk maar waar, wat mijn hondje en ik vertonen. Komt dat zien mensen en kinderen allemaal. Het zal de moeite lonen!"
In een brede kring staan er vrouwen, mannen en kinderen, die zich vergapen aan de buitelingen van de man in het bonte pak. Fikkie danst op zijn achterpoten en onderwijl gaat Bruintje rond met de hoed van de clown, die hij gebruikt als centenbak.
Helaas hij merkt het al, de kijkers zijn niet heel royaal. Zijn oogst blijkt later dan ook kaal.

49. Verdrietig telt de clown het armzalig hoopje geld, dat bijeen is gebracht.
„Zeventien centen, een dubbeltje en vier stuivers! Ik had meer verwacht beertje. Ik had gehoopt, dat wij eens smakelijk konden eten en dan in een lekker zacht bed onze zorgen vergeten. Maar dat zal niet gaan! Wij moeten vertrekken en proberen ergens in een schuur in het hooi een slaapplaats te ontdekken. Dat is nu eenmaal het lot van de arme zwerver, kleine man, dat hij nooit op een behoorlijk bed en een goed maal rekenen kan. Als de mensen, voor wie wij kunsten maken, zouden begrijpen, hoe het met ons kermisklanten is gesteld, gaven zij ons stellig voor onze moeite wel een beetje meer geld."

50. Zij trekken verder en komen bij een schutting, niet ver van een kleine stad. Daar valt aanstonds hun oog op een aanplakbiljet. „Wat is dat?" roept de clown, „wat lees ik daar? Zoeken ze jou? Is dat werkelijk waar? Geven ze honderd gulden beloning voor het vinden van een kleine beer?"
„Ja het staat er duidelijk!" zegt Bruintje, „lees het nog maar eens weer." De clown leest opnieuw, overluid. Dan zegt hij: „Komaan, nu dadelijk naar het dichtstbijzijnde politiebureau gegaan. Daar vertellen we precies, wat je hebt beleefd en hoe ik je heb gevonden en dan vragen wij of je ouders dat bericht van die beloning hebben gezonden."

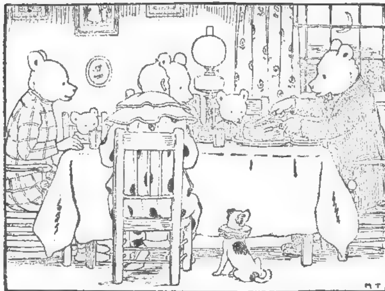
51. De oproep op de schutting geeft hun nieuwe moed. Haastig lopen ze verder om met spoed het politiebureau te bereiken.
Dan nadert een open wagentje. Fikkie begint luid te blaffen; hij wil tegen de wagen opspringen, maar Bruintje roept opgewonden: „Hou je bedaard Fikkie! Hoera, oom Jaap, oom Jaap, wat heerlijk dat u hier naar toe bent gekomen! Wij hebben juist door het aanplakbiljet vernomen, dat er naar mij wordt gezocht."
Verrast en blij stopt boer Buffel.
„Nee maar Bruintje, wat een geluk, dat jij mij hier tegenkomt. Wat hebben je ouders sinds je zoek bent in angst gezeten. Dat ik je eindelijk heb gevonden, moeten zij onmiddellijk weten!"

52. „Wij moeten nog eens ernstig samen praten," zegt oom Jaap. „Jij kunt het zwerven blijkbaar maar niet laten. Waarom heb jij niet, zoals was afgesproken, aan het station op mij gewacht? Ik werd onderweg wat opgehouden en dat heeft langer geduurd dan ik dacht, doch dat was voor jou geen reden, om er op eigen houtje vandoor te gaan. Maar daar wordt later wel over gesproken. Stap in en ga vlug mee; er is ook plaats voor die andere twee. Je moeder is bij ons — in haar ongerustheid wist zij zich geen raad. Wat zal ze blij wezen, als je straks weer gezond en wel voor haar staat!"

53. Nauwelijks is het open wagentje het hek binnengereden of moeder Beer en tante Emma komen vlug naar buiten. Moeder tilt Bruin van de wagen, zij zou hem van louter blijdschap wel naar huis willen dragen. Met uitgestrekte armen staat daar ook tante Buffel.
„Zwervertje," zegt zij, „kom gauw hier, wat hebben wij een angst uitgestaan om jou. Je vader heeft al een geldsom uitgeloofd, want wij dachten dat je was geroofd."
„Zijn dat vrienden van jou?" vraagt moeder en zij wijst op de clown en de hond.
„Ja moeder," antwoordt Bruintje, „dat is de man die mij gisteren in een schuurtje vond. Hij heeft mij meegenomen, anders was ik vandaag nog niet teruggekomen."

54. „Zouden wij nu maar niet eens naar binnen gaan?" stelt oom Jaap voor, „ik heb trek en ik denk, dat het met jullie wel net zo gesteld zal wezen. Meneer de clown ik nodig u en uw hondje uit bij dezen!"
Een poosje later zitten allen om de tafel geschaard. Fikkie zit naast zijn baas op de grond. De borden worden gevuld en de clown zegt: „Mevrouw Buffel, wat smaakt alles heerlijk. Fikkie en ik hebben in lange tijd niet zo gesmuld."
„Dat doet mij genoegen," antwoordt tante Emma, „tast toe en maak u voor de nacht geen zorgen."
„U blijft hier slapen," voegt oom Jaap er aan toe, „en over uw verdere plannen spreken wij morgen."

55. De volgende morgen héél vroeg staan de clown en zijn hondje gereed om te vertrekken.
Boer Buffel is even verbaasd en zegt: „Hoe heb ik het nou? Ik wilde u vragen om op de boerderij in dienst te komen. U krijgt een flink loon en u hebt het hier goed."
„Dank u voor uw aanbod," antwoordt de pias, „maar mijn aard is nu eenmaal zo, dat ik zwerven moet."
„Dan," zegt oom Jaap, „rest mij niet anders dan u de beloning uit te betalen, u hebt het geld ruimschoots verdiend, ik ga het aanstonds halen."
Even later heeft de clown honderd gulden op zak.
„Dat is nog eens een bedrag!" lacht hij. „Fikkie, nu voelen wij ons op ons gemak. U vindt het zeker goed, dat ik nu vertrek?" Stevig drukt hij de familie de hand; dan doen oom Jaap en Bruintje de clown en zijn hondje uitgeleide tot aan het hek.

Bestel een

Bruintje Beer spel

(Z.O.Z.)

gedrukt in frisse kleuren, formaat 40,5 x 57 cm,
door *f* 3,50 over te maken op postgirorekening 35858
van ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., Amsterdam.

Vermeld svp duidelijk: „Bruintje Beer spel”.

Een Bruintje Beer spel + poster gezamenlijk kunt u toegezonden krijgen voor f 7,50. Door deze twee Bruintje Beer uitgaven tegelijk te bestellen, bespaart u f 1,—.

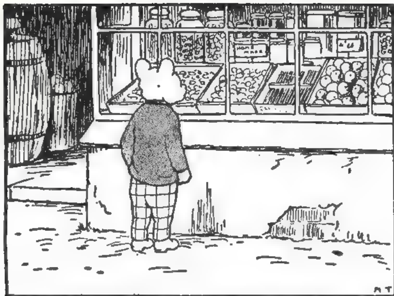
De AVONTUREN van
BRUINTJE BEER

De op dit spel voorkomende figuren zijn ontleend aan de in boekvorm verschenen series verhalen. Deze boeken zijn verkrijgbaar bij ALGEMEEN HANDELSBLAD, N.Z. Voorburgwal 234-240, Amsterdam-C., de boekhandel en AKO- en

HET BRUINTJE BEER SPEL

SPELREGELS

HET AVONTUUR VAN BRUINTJE BEER EN KLEINE NET

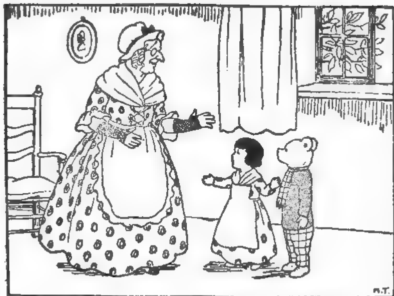

1. Bruintje blijft voor een winkel staan kijken. Daar ziet hij allerlei lekkernijen prijken. Wat zal hij kopen? Een appel of zuurtjes of drop? Vriendinnetje Net is wel dol daar op...
Als hij van alles een beetje vroeg? Maar daarvoor heeft hij zeker geen geld genoeg. Hij heeft slechts één kwartje in zijn zak. Dan moeten het maar zuurtjes zijn, want hij is op weg om met Net te gaan spelen en zuurtjes kunnen ze gemakkelijk verdelen.

2. Na een half uurtje wandelen bereikt hij het huis van Net, dat in een kastanjeboom is neergezet. Hoog staat het huis boven de grond tussen de dikke takken, door het frisse groen omgeven.
Het is een grappig huis, waarin Net en haar grootmoeder leven. Bruintje kijkt altijd vol bewondering naar die vreemde woning. Als hij daar in zou wonen, voelde hij zich zo rijk als een koning!

**3. In de dikke stam zit een deurtje, klein en groen. Bruintje klopt en Net komt zelf opendoen.
„Ga je mee een eindje wandelen, Net?" vraagt Bruintje Beer. „In het bos en op de weide is het heerlijk met dit weer."
„Ik heb wel zin, maar ik moet het eerst aan Grootmoe vragen," zegt de kleine meid. „Misschien mag ik wel, want voor we thee gaan drinken, heb ik nog wel een uurtje de tijd."**

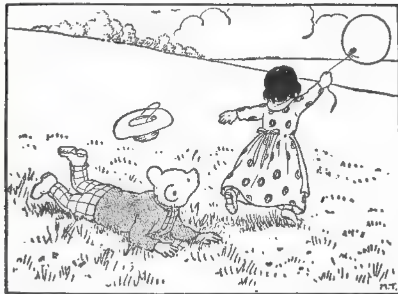
**4. Ze gaan naar boven en komen in een grote kamer die tussen de takken hangt, waar Grootmoeder Bruintje vriendelijk ontvangt.
„Grootmoe," zegt Net, „mag ik gaan wandelen met Bruintje Beer? Het is zulk prachtig weer."
Grootmoeder vindt het goed, maar ze zegt: „Als jullie maar op de tijd let en er aan denkt, dat Net vóór theetijd thuis zijn moet. Bruintje kom jij dan ook maar mee, want ik heb heerlijke koekjes bij de thee."**

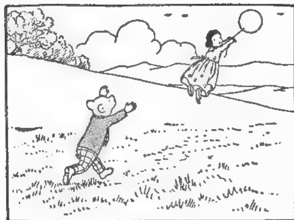

5. Ze lopen door een wei — het is daar stil en fris. Bruintje haalt het zakje met zuurtjes te voorschijn en zegt: „Net, raden wat dit is." Net raadt driemaal mis. . . Dan maakt Bruintje het zakje open en Net roept: „Zuurtjes! Fijn. Wat aardig van je om die voor mij te kopen. Wat zal dat lekker zijn!"
De zuurtjes zijn al wat kleverig geworden, maar dat kan ze niets schelen. Opeens zien ze een rode, ronde bal. „Kijk eens," roept Net. „Laten we daarmee gaan spelen."

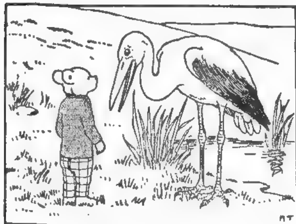
6. Het was een gekleurde ballon, die ze daar zagen zweven. Bruintje roept: „Wacht maar even, Ik zal hem pakken en jou geven." Maar dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Telkens wanneer Bruintje het ding bijna had, ontsnapte het hem. Wat gek was dat! Het leek wel alsof die ballon hem wou plagen. . . hij zweefde nu eens omlaag en dan weer omhoog. Nooit tevoren had Bruintje een luchtballon gezien, die zich zo mal voortbewoog. . .
Maar juist omdat het zo moeilijk ging, wilden Bruintje en Net hem hebben, dat gekleurde, zwevende ding.

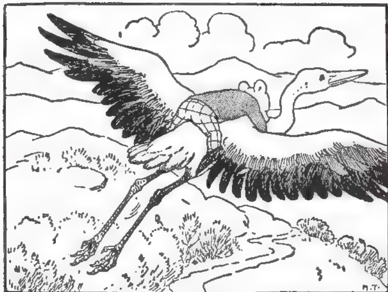

7. Toen de ballon weer langzaam naar beneden kwam zakken, had Bruintje het touwtje bijna te pakken..., maar toen hij vlak bij het touwtje was, struikelde hij en viel in het gras. Daar lag hij nu languit op de grond.
Bruintje riep tot Net, die bij hem stond: „Kijk niet naar mij, maar pak dat touwtje. Jij kunt er nu goed bij!"
Net deed wat haar werd gezegd, maar dat bekwam haar slecht, want ze voelde hoe ze meegetrokken werd over het land.
„O hé, hij trekt mij mee!" gilde de kleine meid.
Verschrikt riep Bruintje Beer: „Laat het touwtje los!" Maar angstig antwoordde Net: „Dat kan ik juist niet meer!"

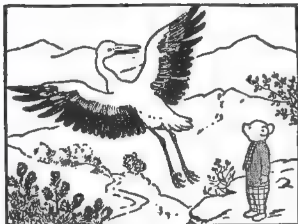
8. Al hoger en hoger vliegt de ballon met kleine Net. Ze schreeuwt en gilt, maar het helpt haar niet. Bruintje heeft het op een lopen gezet en hij holt haar na zolang hij haar ziet. Maar lang duurt het niet of de ballon is met Net uit het gezicht verdwenen... Beduusd blijft Bruintje staan. Van angst staat hij te trillen op zijn benen. Hij kijkt omhoog... maar niets is er te zien dan de stralende zon. Hij begrijpt het nu: „Natuurlijk was het een toverballon!"

9. Peinzend loopt Bruintje door. Hij begrijpt dat er iets moet worden gedaan, maar wat? Hij durft zonder Net niet naar het huisje van haar grootmoeder te gaan...
Daar blijft opeens een grote ooievaar voor Bruintje staan en vriendelijk vraagt hij: „Wat kijk jij treurig Bruintje Beer! Is er iets aan de hand?" Bruintje wijst omhoog, ver weg over het land en vertelt van de ballon, die Net heeft meegenomen.
„O," zegt de ooievaar, „ik weet wel waar vandaan die luchtballon is gekomen! Ik weet ook wel waar hij het meisje heeft gebracht. Ja, ja, van die luchtballon had ik zoiets wel verwacht. Je moet dadelijk naar haar toe. Maar hoe?"

10. De ooievaar bedenkt zich even en zegt dan: „Ik weet het al. Klim op mijn rug."
Een beetje angstig zegt Bruintje: „Als ik maar niet val..." „Welnee," zegt de ooievaar, „wees maar niet bang. Ik ben heel sterk en de reis duurt heus niet lang. Ik draag je naar de Blauwe Bergen, vanwaar die luchtballon is gekomen. Hij heeft wel meer iemand meegenomen." Bruintje klimt op de ooievaarsrug en de vogel vliegt dadelijk weg, als een pijl uit de boog zo vlug.

11. Na een poosje daalde de vogel op rotsachtige grond. Bruintje stapte af en de ooievaar zei: „Zie zo. Hier ben je er tamelijk dicht bij. Kijk eerst maar even rond en loop dan het smalle pad af, dan kom je aan het paleis van de luchtballonkoningin. Ik heb geen tijd meer om langer met je te praten. Ik ga je nu verlaten."
Bruintje zei: „Dank je wel, dat je me hier hebt neergezet. Als ik haar nu maar redden kan, die kleine lieve Net."
Bemoedigend keek de vriendelijke vogel hem aan en sprak: „Heus hoor, dat zal best wel gaan."
Toen begon hij weer aan zijn vlucht, daar hoog door de lucht...
Bruintje keek hem na, totdat hij uit het gezicht verdween...
Toen liep hij het rotspad af, geheel alleen.

12. Bruintje loopt voort, zo vlug hij kan. Maar wat ligt daar op de weg? Een kleine man. Heel stil ligt het ventje daar. Bruintje bukt zich over hem heen en dan hoort hij dat het mannetje zachtjes zegt: „ik voel me zo raar... help me... laat me hier niet alleen.."

13. Voorzichtig zet Bruintje het mannetje op een steen neer. Langzaam komt het ventje bij en stamelt: „Dankjewel, lieve beer... een vogel nam me mee, een grote zwarte kraai... hij liet me hier vallen met een reuzezwaai... zo hard kwam ik terecht op de grond.” Angstig kijkt het ventje in 't rond, maar van de vogel is niets meer te zien en het kereltje zegt: „Als jij niet was gekomen, had hij me zeker kwaad gedaan, maar toen hij iemand hoorde naderen, is hij op de vlucht gegaan.”

14. „Wat ben ik blij dat ik je helpen kon,” zegt Bruintje Beer. „Als je je beter voelt, help jij mij misschien weer.”
Bruintje vertelt van kleine Net en van de luchtballon, die haar heeft meegenomen.
„O,” zegt het ventje, dat nu weer geheel van de schrik is bekomen, „die luchtballonnen, ik ken ze wel. Dat is een eigenaardig stel. Ik denk,” zegt de kleine man, „dat ik jou en je vriendinnetje wel helpen kan.”

15. Het mannetje vertelt, wat hij van de luchtballonnen weet: „Ze hebben een belofte gedaan, dat het eerste het beste meisje dat ze te pakken kregen, haar straf niet zou ontgaan. Ga maar gauw mee — die ballonnen zijn wreed en onbetrouwbaar. Als dat kind alleen bij hen is, dreigt haar van alle kanten gevaar!"

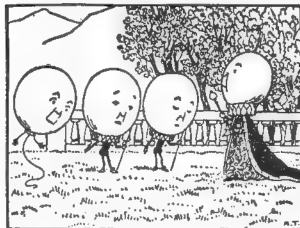
„Hier, langs dit pad," zegt de kleine man. „Het is wel jammer dat ik niet vlugger lopen kan." Langzaam lopen ze door het grote dennebos. Veel te langzaam naar Bruintje's zin. Hij zou wel willen rennen over het groene mos, om kleine Net te redden uit handen van die luchtballon. Maar hij moet geduldig zijn... Gelukkig maar, dat dit ventje hem helpen kon.

16. En al die tijd zweeft kleine Net maar door de lucht. O, wat is ze bang op die onverwachte vlucht. En bovendien heeft ze plotseling gezien dat die ballon een gezicht heeft en twee kleine handen. O, als ze nu toch maar ergens gingen landen!

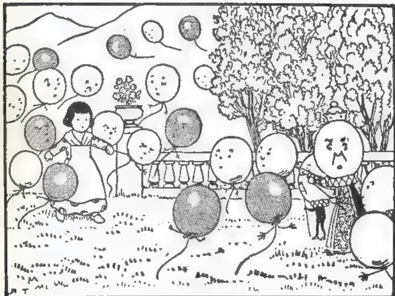
Maar nee, de ballon kijkt haar woedend aan en hij balt een kleine vuist in haar gezicht en zegt: „Ik heb je gevangen genomen en ontkomen zal je niet zo licht. Voor hetgeen je hebt gedaan, zal je straks terecht moeten staan."

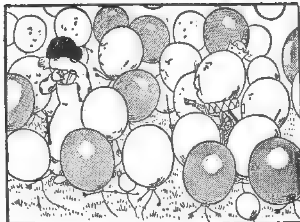
17. Hij brengt haar naar de hoogste bergtop en zegt: „Hier moet je blijven staan. Als de koningin het goed vindt, haal ik je weer hier vandaan."
Hij zweeft weg en angstig kijkt Net om zich heen. O, wat is het hier stil en verlaten... Wat zou er met haar gebeuren? Ze is zo alleen! Wanneer ze de steile rotswand beneden zich ziet, zucht ze: „En ontvluchten kan ik zeker niet!"

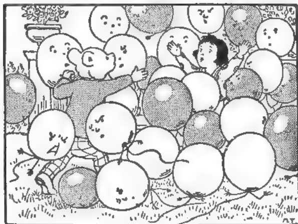
18. Regelrecht zweefde de ballon, zo vlug hij kon naar het gebied van de ballonnenkoningin. Met vreugde haalde zijn kameraden hem in toen hij riep: „Ik heb een meisje gevangen genomen!" Onmiddellijk moest hij bij de ballonnenkoningin komen; hij vertelde haar, dat hij een klein meisje had meegebracht. „Dat is flink van jou," zei de koningin. „Maar jij bent een flinke ballon, van jou had ik niet anders verwacht. Breng haar hier, dat stoute kind. Ik zal haar eens vertellen, dat een ballon het ook niet prettig vindt, met een speld te worden doorboord. Zoiets is toch ongehoord. Haar straf zal ze niet ontgaan. Binnen anderhalve minuut moet ze voor me staan!"

19. Aan het bevel van de koningin wordt voldaan en als even later arme Net voor de ballonnenkoningin komt te staan en de andere luchtballonnen zich om het kind verdringen, omdat ze haar goed willen zien, schreeuwt de koningin: „Ja, kijk maar goed allemaal, dit kind heeft onze kameraad vernield met geweld, want ze prikte hem in zijn zijden velletje met een dikke speld!"

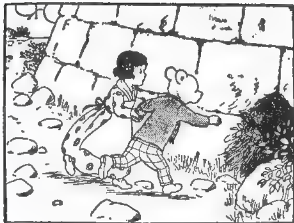
20. „Ze heeft hem slecht behandeld, onze kameraad. Het is dus noodzakelijk dat ze een zware straf ondergaat."
„O," roept schreiend kleine Net, „dat heb ik niet gedaan. U ziet me zeker voor een ander kind aan."
„Houd je mond," roept woedend de koningin, „val me niet in de rede. Of jij het was, kan me niets schelen. Ik ben ontevreden en ik zal een voorbeeld stellen, dat kan ik je wel vertellen. In ieder geval was het een kind, dat dit deed. Een arme ballon zo te behandelen, noem ik wreed." Nog harder gilt de koningin: „Werp haar onmiddellijk de gevangenis in."

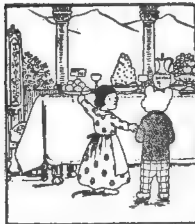

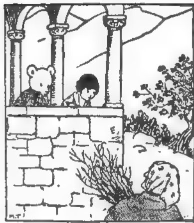

21. Op bevel van de koningin dringen de ballonnen om kleine Net heen. O, wat zijn het er veel. Maar juist als ze haar weg willen duwen, verschijnt Bruintje op het toneel. Bruintje met die kleine vent.
„O, Bruintje, wat ben ik blij, dat jij er bent!" roept kleine Net. „De koningin heeft bevolen, dat ik in de gevangenis moet worden gezet."
Bruintje dringt zich tussen de zwevende ballonnen door en hij roept zijn vriendinnetje toe: „Daar komt niets van. Daar zal ik wel voor zorgen, hoor!"

22. Bruintje duwt en stompt en slaat iedere ballon die hij pakken kan, totdat hij Nettie heeft bereikt, die nu niet meer zo angstig kijkt en denkt: „Mijn dappere Bruintje Beer, die redt mij zeker weer." Bruintje pakt haar bij de hand en ze lopen weg, zo vlug als het maar kan. „Loop het pad weer terug," roept de kleine man, maar de balonnen zweven achter hen aan en ze maken zo'n lawaai dat Bruintje het mannetje niet kan verstaan.

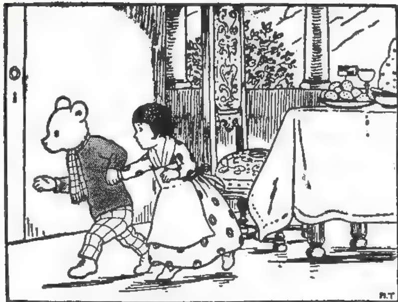

23. Hand in hand lopen ze voort, Bruintje Beer en kleine Net. Het meisje is weer bekomen van de schrik, nu die ballonnen haar niet gevangen hebben gezet. Als ze een zijlaantje bereiken, bedenken ze zich geen ogenblik — vlug lopen ze langs het smalle pad... dan komen ze aan een oude stenen muur en onder in die muur zien ze een tamelijk groot gat.
„Vlug, er doorheen," zegt Bruintje Beer, „dan zien die ballonnen ons tenminste niet meer."
Dan staan ze aan de andere kant. Bruintje pakt Net weer bij de hand en ze zien een grote trap van steen. Ze lopen naar boven, waar gaan ze nu heen?

24. Ze lopen de trap op naar boven... en ze kunnen hun ogen niet geloven — zo mooi is het daar. Een gedekte tafel staat er zelfs klaar met het lekkerste eten dat men zich maar kan denken.
Grote flessen limonade met prachtige glazen om de frisse drank in te schenken.
„O," zegt Net, dat hebben ze misschien voor ons klaar gezet, want kijk eens, wat er op die taart staat geschreven: „Eet mij maar, als het op is, wordt er nog meer gegeven." O, Bruintje hoe vind je dat."
Bruintje zegt: „Ik vind het fijn. Alles zal wel lekker zijn. Ik voel nu, dat ik honger heb, ik heb lange tijd niets gegeten."
Maar nog voordat ze iets van het lekkers hebben genomen roept een stem van beneden: „Kinderen nergens aankomen. Raak niets van dat alles aan en ga zo gauw mogelijk hier vandaan. De reus heeft dat alles klaar gezet om jullie in een val te lokken," zegt een vriendelijke vrouw. Bruintje zegt: „Vooruit Net, jammer is het, maar dan gaan we maar gauw."

25. Ze volgen de goede raad op die de vrouw hun geeft. Gelukkig maar dat geen van beiden nog iets van al dat lekkers aangeraakt heeft. Hand in hand haasten ze zich voort langs de trap naar beneden. Telkens denkt Bruintje, dat hij iets hoort. Pas als ze weer in het bos staan is hij tevreden.

26. „Nu zo vlug mogelijk hier vandaan," zegt Bruintje Beer en snel rennen ze weg door het dichte bos. Hun voetstappen worden niet gehoord op het stille mos.
Telkens kijkt Bruintje Beer even om, bang dat de reus hen toch nog achterna zal komen. Ze weten niet dat hij juist vandaag ook die kant is opgegaan om te jagen.
Maar er is ook niemand aan wie ze de weg kunnen vragen.

27. Als ze het einde van het bos bereiken, staan ze even raar te kijken. Een pad is hier niet meer, slechts kale rotsen en stenen. Maar wat horen ze daar voor een raar geluid? Zware stappen, luid gebrom en af en toe een schel gefluit. Angstig blijven ze staan... ze durven niet goed verder te gaan...

28. Het geluid komt steeds dichterbij — achter een grote rots verbergen ze zich, allebei. Vanuit hun schuilplaats kijken ze angstig en nieuwsgierig wie daar komt... O, het is de reus. H ij is het die zo fluit en bromt. Het is een grote grimmige man. Gelukkig maar, dat hij het tweetal nu niet ontdekken kan!

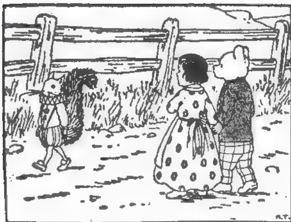

29. Als de reus uit het gezicht is verdwenen, lopen Bruintje en Net weer verder. Zo vlug mogelijk willen ze hier vandaan — de reus mocht nog eens langs dezelfde weg teruggaan! Heel voorzichtig lopen ze verder over de grote stenen. Hun doel is het dal, daar hopen ze iemand te vinden, die hen helpen zal.
Lager en lager dalen ze, maar nog altijd zijn ze er niet, totdat opeens Bruintje blij uitroept dat hij daar beneden een mooie brede weg liggen ziet.
En Net roept: „Ik zie een jongetje staan! Laten we vlug naar hem toegaan, misschien weet hij hier de weg!"

30. Ze riepen het ventje, maar de jongen kwam niet — terwijl hij heel angstig keek, holde hij naar zijn moeder, die aan het wassen was in het heldere water van de beek.
Bruintje en Net gingen ook naar die vrouw, die het tweetal wel helpen wou.
Hij vertelde haar dat ze een huisje zochten, dat in een boom was gebouwd. De vrouw zei, „neen, zoiets heb ik nog nooit aanschouwd. Maar loop de grote weg af, daar ontmoet je misschien iemand, die dat huis wel heeft gezien."

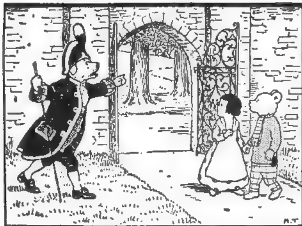

31. Welgemoed zetten ze de wandeling voort. Zo bereiken ze ongestoord de grote weg. Zouden ze nog veel verder moeten reizen? O, kwam er toch maar iemand, die hun de weg kon wijzen... Een eind zijn ze weer verder gegaan en daar komt een vreemd persoontje aan.

Trots als een pauw stapt een eekhoorn voorbij. Hij is gekleed in blauwe livrei. Zijn jasje is versierd met gouden tressen en hij draagt een witte, geplooide kraag. Net en Bruintje blijven verbaasd staan en dan zegt Bruintje Beer: „Wie is dat toch ook weer? Waar komt die ook weer vandaan? Ik weet zeker, dat ik hem al eerder heb ontmoet." Doordat Bruintje zo verbaasd is, vergeet hij het eekhoorntje met de verwaande snoet naar de weg te vragen. Ze moeten dus maar wachten tot er weer een ander op komt dagen.

32. Weer wordt de wandeling voortgezet. Na een poosje staat Bruintje met kleine Net voor een stenen muur met een prachtig ijzeren hek. „O," roept Bruintje Beer, „nu weet ik het alweer. Dat hek... die tuin, daar woont prinses Annabel en het groene Mannetje. Hier helpen ze ons wel. Laten we niet buiten blijven staan, maar welgemoed naar binnen gaan."

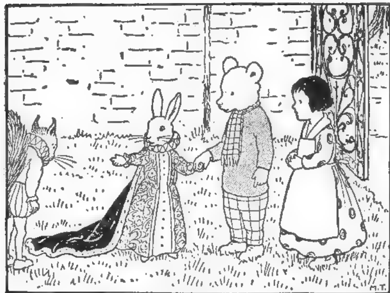

33. Bruintje Beer vertelt: „De prinses is heel erg op mij gesteld. Wij zijn goede vrienden. Zij zal ons wel helpen om thuis te komen — ze geeft ons zeker als gids één van haar bedienden."
Maar zodra ze de tuin betreden, zien ze een schildwacht verschijnen. Die roept ontevreden: „Wat is dat daar? Willen jullie wel eens gauw weer verdwijnen!"
„Ik moet de prinses spreken," zegt Bruintje Beer, „ik ben haar goede vriend."
„Dat zeggen ze allemaal," gromt de schildwacht. „De prinses is daarvan niet gediend. Natuurlijk is er niets van aan. Vooruit, ga dadelijk hier vandaan!"

34. Maar daar komt de prinses aangewandeld en ze ziet, hoe het tweetal wordt behandeld.
„Bruintje Beer, ben jij het?" roept ze tevreden, „dat jij hier was, is ook al lange tijd geleden."
Verlegen staat de schildwacht daar. Wat dat beertje zei, was dus tóch waar. De prinses schijnt erg in haar schik, dat ze haar vriendje ziet en Net vertrouwt haar ogen niet — kon dat een echte prinses zijn, dat schattige witte konijn?

35. „Wie heb je daar bij je?" vraagt de Prinses.
„Dat is Net, mijn vriendinnetje," stelt Bruintje haar voor. De Prinses zegt: „Jij bent hier ook welkom, hoor."
Net maakt een buiging en Bruintje vertelt, dat ze samen zijn verdwaald, nadat hij Net van de ballonnen had weggehaald.
„Dat komt allemaal in orde," zegt prinses Annabel. „Jullie komen beiden weer veilig thuis — daarvoor zorgen mijn bedienden wel. Maar eerst gaan jullie met me mee en drinken we samen een kopje thee."

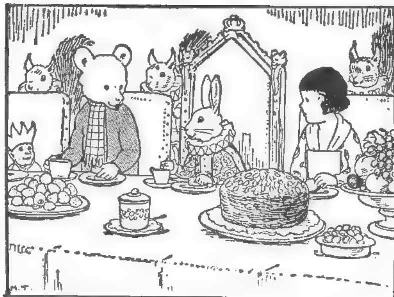
36. Dan zegt de prinses tot Bruintje Beer: „Ik zal het Groene Mannetje laten roepen, dan zie je die ook nog eens een keer."
Ze ontbiedt een lakei. Eerbiedig komt die naderbij en hij krijgt van Prinses Annabel het volgende bevel: „Je moet het volgende doen — ga naar de keukentuin en roep het Mannetje in 't Groen en vertel hem dat zijn oude vriend Bruintje Beer weer hier is."

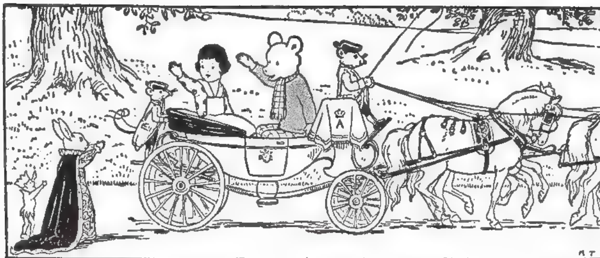

**37. De lakei doet onmiddellijk wat hem wordt bevolen. „Gelukkig maar," denkt hij, „dat ik weet, waar hij zich heeft verscholen."
Hij loopt langs aardbeienstruiken en appelbomen, totdat hij bij een groot koolveld is gekomen. „Hé," roept hij, „Mannetje in 't Groen!" Een fijn stemmetje antwoordt: „Wat kom je hier doen?"
„Prinses Annabel laat weten, dat er iemand op bezoek is, die je nog zeker niet hebt vergeten. Hij heet Bruintje Beer, die vriend van jou. Als je hem wilt zien, kom dan gauw."**

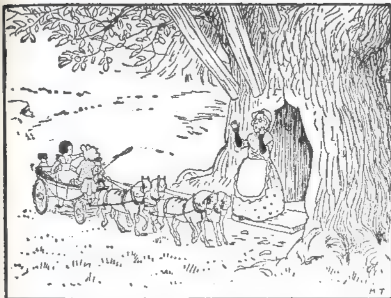
**38. Als het Mannetje in 't Groen dàt hoort, rent hij voort zo vlug als zijn beentjes hem kunnen dragen. Of hij blij is behoeft men heus niet te vragen, want als hij zijn oude vriend Bruintje ziet, zegt hij: „Wat ben ik blij! Dat verwachtte ik niet. Zo'n gelukje heb ik niet alle dagen!"
Ze spreken dan over alle gevaren, waaraan ze samen zo prachtig ontkomen waren.**

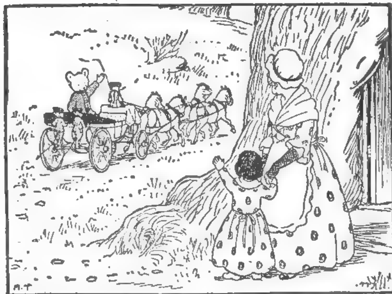
39. „Vooruit nu kinderen," zegt Prinses Annabel, „nu gaan we thee drinken in het paleis."
Natuurlijk smaakt alles Bruintje en kleine Net wel, want ze krijgen taart en brood, vruchten en ijs. O, wat laten ze het zich goed smaken — ze vertellen van de Ballonnenkoningin en van het lekkere eten bij de reus, dat ze niet aan mochten raken...
„Gelukkig maar, dat jullie er niet aan bent gekomen," zegt de prinses. Ondertussen heeft Bruintje nog een flink stuk taart genomen.

40. Na een poosje zegt de prinses: „Ja het is laat voordat je het weet. Mijn rijtuig staat voor jullie gereed. Van verdwalen is nu geen sprake meer, jullie worden netjes naar huis gebracht, je vriendin en jij, lieve Bruintje Beer."
Vier witte ponies, die niet groter zijn dan een kat, trekken het wagentje voort en op de bok zit een witte rat. Achter op het rijtuig staan twee lakeien.
„Hé," zegt Net, „zó fijn ging ik nog nooit uit rij'en."
Ze hebben samen reuzepret, als ze in het rijtuig, dat niet groter is dan een speelgoedwagentje, worden gezet. Ze nemen afscheid van prinses Annabel en dan vertrekt het rijtuig snel.

41. **Net's grootmoeder is ongerust en ook een beetje boos. Net is nog niet thuis, het is lang tijd voor thee. Grootmoe wacht al een hele poos. Aan het deurtje blijft ze staan. Daar komt een heel klein rijtuig aan en Net zit daarin trots als een kleine koningin. Het rijtuig blijft staan; daar ziet ze ook Bruintje Beer.**
„Kinderen, kinderen, wat zijn jullie laat. Wat gebeurde er nu toch weer? Hoe komen jullie aan dat rijtuigje? Zoiets zag ik nooit tevoren."
„O, Grootmoe, het was fijn. Straks zult u er wel alles van horen."

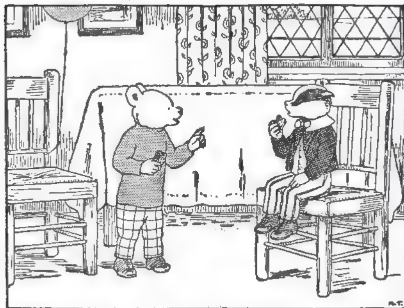

42. **„Heus grootje," zegt Net, „het was heel fijn." En Bruintje zegt: „Ik hoop dat u niet boos zult zijn." Ze nemen afscheid van Bruintje, die regelrecht met het rijtuig naar huis toegaat, want het is al laat. Wanneer Bruintje thuis alles vertelt, zegt zijn moeder: „Het is allemaal wel aardig, maar op die avonturen ben ik niets gesteld." Maar Bruintje zegt: „Ik wel — en u moet de groeten hebben van Prinses Annabel."**

BRUINTJE BEER'S BOODSCHAP AAN HET KERSTMANNETJE

1. Moe Beer heeft veel Kerstboodschappen gedaan, terwijl Bruintje Beer thuis met Wim Das aan het spelen is gegaan. Ze gooien sneeuwballen en ze hebben reuzepret. Daar komt Moe Beer weer thuis — ze brengt een ballon mee, waar Bruintje al zo lang z'n zinnen op heeft gezet.
„Fijn Moe, dank je wel," zegt Bruintje blij. Een beetje sip staat Wim Das er bij. . .
Moe Beer heeft spijt, dat ze er niet twee heeft meegebracht, maar ze heeft helemaal niet aan Wim Das gedacht.
„Hè Wim, dat spijt mij nou, ga gauw mee dan krijg je een stuk cake van mij."
„Graag," zegt Wim en hij kijkt meteen weer blij.

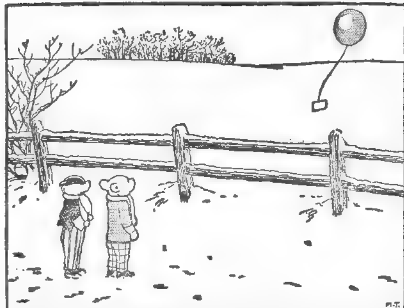

2. Wim en Bruintje laten zich de cake goed smaken. Ze spreken over de geschenken waarmee het Kerstmannetje ze zal bedenken. „Ik wou dat we hem konden laten weten," zegt Wim Das, „wat eigenlijk onze grootste wens wel was."
„Dat is nu juist waar ik ook over prakkizeer," zegt Bruintje Beer. „Hoe kunnen we hem een boodschap sturen? Hij woont zo ver weg, met de vliegmachine is het nog wel honderd uren."
„Als het kon moesten we hem een boodschap sturen met jouw ballon," zegt Wim opeens. En Bruintje is het geheel met hem eens.
„Ja Wim, we schrijven hem een kaart, die binden we vast aan de ballon. Dat is een goed idee dat je daar verzon."

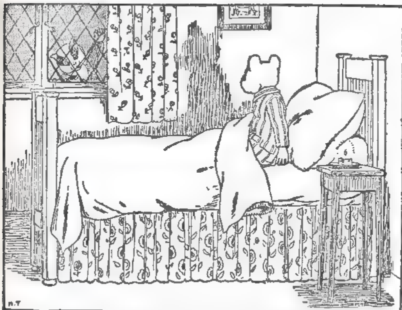

3. Bruintje Beer gaat zitten en pakt pen, papier en een kaart. Hij schrijft:
„Lieve Kerstman, ik wil graag een trein met een wachthuis en een station. Dat wil ik allemaal hebben, als u het betalen kon.
Wim Das wil graag een vliegmachine. Hij is ook dol op chocola. Hopelijk zien wij u weldra! Hartelijk gegroet van Wim en mij. We maken ons vooruit al blij.

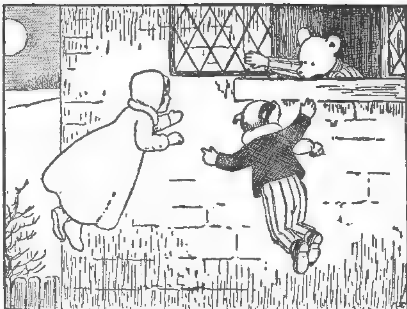
Dag Kerstmijnheer. Gegroet,
Bruintje Beer."

4. Als de kaart geschreven is, binden ze die stevig aan de ballon vast. Zonder Moe Beer te vertellen wat ze hebben gedaan, zijn ze naar een open plek in het bos gegaan. Daar laten ze de ballon omhoog zweven met zijn lichte last. Ze kijken de rode ballon na, zolang ze die kunnen zien. Er staat een stevig windje en al spoedig verdwijnt hij geheel uit het gezicht.

5. Als Bruintje die avond nog maar kort in zijn bedje ligt, hoort hij aan het venster kloppen. Verschrikt gaat hij rechtop in bed zitten, kijkt... en ziet voor het venster het vriendelijk lachende gezicht van Wim Das. En Bruintje vraagt zich af, hoe of dat mogelijk was; hoe of Wimpie zo hoog kan klimmen en terwijl hij nog zit te bezinnen, hoort hij Wim's stem: „Je ziet toch wel, dat ik het ben. Laat me niet zo lang wachten, maak het raam open, een beetje vlug!"
Bruintje denkt: „Nou daar heb ik niet van terug!"

6. Vlug springt Bruintje uit zijn bed en als hij het venster openzet, ziet hij tot zijn verbazing dat Wim Das in het gezelschap van een feeënmeisje is! Ze is gekleed in sneeuwwit bont maar het gekste van alles is, ze zweefden beiden zo maar in het rond, net zoals men het wel eens in een droom ondervond.
„We gaan regelrecht bij de Kerstman op bezoek," vertelt Wim blij. „Maak voort, onze gids is zij! De Kerstman stuurt haar naar ons toe om ons te komen halen. Voor deze reis behoeven we helemaal niets te betalen."

7. Zodra Bruintje zich naar het raam heeft begeven, bemerkt hij dat hij kan zweven! Hij valt niet naar beneden — om bang te zijn is nu geen enkele reden.
Over besneeuwde velden, die door de manestralen worden verlicht tussen het Sneeuwkind en Wim zweeft Bruintje voort in de stille nacht. Niets is er dat de rust verstoort, alleen in de verte klingelen klokjes, heel zacht.
„Nu zijn we er gauw," zegt het Sneeuwkind na enige tijd, „daar in de verte zien jullie die schitterende ster? Nu, dààr zijn we er..."

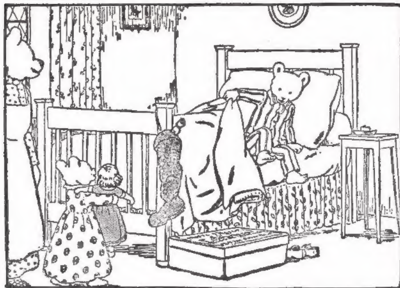
8. Plotseling staan ze in een groot vertrek. De Kerstman zit in een leunstoel en overal ligt speelgoed verspreid. „Wat een gezellige boel!" denkt Bruintje Beer.
„Zo!" lacht de Kerstman vriendelijk, „ben jij weer terug, lieve kind? En breng je Wim en Bruintje mee? Zo zijn dat jullie twee? Ja, ik ontving vanmorgen jullie kaart en ik dacht toen: „Het is best de moeite waard om die twee even hierheen te laten komen. Zoek zelf maar uit wat je hebben wilt. Waar je zin in hebt, mag worden meegenomen. Wij pakken alles wel in een grote zak. Kies maar uit op je gemak en neem alle tijd. Zij zal jullie de weg wel wijzen, die kleine meid."

9. Het Sneeuwkind brengt Bruintje en Wim naar een andere zaal. Wat een mooie dingen zien ze daar allemaal — spelletjes, poppen, boeken en speelgoed in alle hoeken.
Het Sneeuwkind houdt een grote zak voor hen klaar, waarin ze alles mogen doen, wat ze uitzoeken daar. Bruintje neemt een pop voor zijn nichtje Jet en Wim draagt een voetbal voor z'n vriendje Fred. Een doos soldaten voor Ko en Nijn, wat zullen die daar blij mee zijn.
Zo pakken ze in die zak allerlei mooie geschenken. „Wat hebben die Wim en Bruin een grote spaarpot!" zullen de vrienden wel denken.

10. Eindelijk is de zak helemaal vol. Ze binden hem met een touw stevig vast en de Kerstman tilt de beide vriendjes boven op die zware last.
Dan zegt hij bevelend: „Naar het huis van Bruintje Beer!" en meteen zweven ze omhoog alweer. Het duurt niet lang of ze komen in bekende streken — heel goed hebben de vriendjes toen uitgekeken en opeens roept Bruintje uit: „Daar is mijn huis," en alsof de zak het heeft verstaan, daalt deze dadelijk neer.

11. „Zeg Bruintje, slaap je nog?" hoort Bruintje Beer eensklaps een stem. Daar staat zijn Moeder voor zijn bed en naast haar staat zijn nichtje Jet.
„Kijk eens," roept kleine Jet blij. „Een pop bracht de Kerstman vannacht voor mij!"
Verbaasd kijkt Bruintje naar de pop — het is dezelfde, die hij voor Jetje in de zak heeft gestopt! Heeft hij dan alles gedroomd? Is het echt niet gebeurd? Daar ziet hij een elektrische trein voor zijn bed staan; net zo een als hij bij de Kerstman heeft gezien! Zou Wim nu ook blij zijn met zijn vliegmachien?
Vlug springt hij uit zijn bed en knielt bij de trein neer en vertelt zijn prachtige droom aan Jetje en Moe Beer.

Reeds verschenen:

deel 1: Bruintje Beer en de Gulzige Prinses; Bruintje Beer en de Zwarte Ridder.
deel 2: Bruintje Beer in Dromenland; Bruintje Beer en de Zeerovers.
deel 3: Bruintje Beer en de Koppige Prinses; Bruintje Beer en de Zwarte Poes.
deel 4: Bruintje Beer en de Kleine Prins; Het avontuur met de vliegmachine.
deel 5: Bruintje Beer en Willie Veer; Bruintje Beer en het mannetje in het groen; Bruintje Beer op school.
deel 6: Bruintje Beer en Spikkel, de Wonderpony; Bruintje Beer en de Toverparaplu.
deel 7: Bruintje Beer en Beppo, de Aap; Bruintje Beer en de Toverfluit; Bruintje Beer en de Witte Ridder.
deel 8: Bruintje Beer en Prins Humptie-Dumptie; Het bezoek van Beppo, de Aap, aan Bruintje Beer; Bruintje Beer beoefent de wintersport.
deel 9: Bruintje Beer gaat uit logeren; Bruintje Beer wordt winkelbediende; Bruintje Beer gaat uit met Wim Das en Freddie Snuit.

3.50